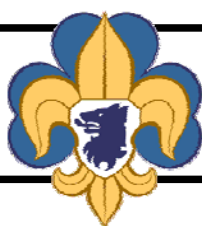

Tábor 2009, Berounka, MOA, Relí Monte Libušín...

XIV. ROČNÍK

ZÁŘÍ 2009

OBSAH

Drnovka 2009 - skauti – Čára	3
Tábor 2009 - vlčata – Koza	7
Tábor světlušky – Kikina	8
Berounka 2009 – Hnída	10
ČLK MOA 2009 – Dolín a Špunt	11
Víkendová akce na Šumavě – Panda	13
Čištění Úhlavy – Kikina	15
Spaní v klubovně – Skřítek	17
Výprava na Černou skálu – Skřítek	17
Velikonoční vandr 2009 – Prach	18
Relí Monte Libušín – Rajče	25
Květinový den – Koza	28

Drnovka 2009 – skauti

Tak jako každý rok mám i letos tu čest, abych napsal pár řádek o společném soužití našeho skautského oddílu na letním táboře. Letošní tábor, ač se opět konal na pro nás velmi známé Drnovce, byl i tak neobyčejný a plný nových, zajímavých a dobrodružných zážitků a všichni jsme se zde přiučili řadě nových věcí.

Pro nás vedoucí začíná tábor mnohem dříve. Již od prvních jarních měsíců startuje kolotoč příprav táborového programu a zázemí tak, aby každý z účastníků po skončení tábora odjížděl spokojen. Úkol to je nelehký, letos ještě ztížený přípravou etapové hry pro celý tábor. Jak jsme to zvládli, již můžete posoudit sami.

Teď už ale přejdeme k hlavní náplni tohoto článku a tou jsou moje táborové zážitky s našimi skautíky. Celý rok jsme se scházeli v nevalném počtu a s nevalným zájmem, a proto jsme dostali příslib, že nás pro tábor posílí několik nováčků z řad vlčat. Číslo

během roku neustále narůstalo, až se zastavilo na krásných pěti kouscích, a tak jsem doufal, že se těmto novým a dravým skautům podaří trošku oživit ty staré oddílové pardály, což se myslím i částečně podařilo. Ale to už předbíhám.

Je již tradicí, že se skautský oddíl podílí na stavbě tábora, a tak start tábora s jednodenním předstihem nebyl pro žádného ze skautů překvapením. Při stavbě, ač to velice rádi, hodně a zdařile skrývají, všichni rádi pomůžou a za to jim jistě patří dík a pochvala. V neděli nás pak doplnily i posily z vlčat a tábor mohl začít ve složení Píp, Tučňák, Vrut, Kája, Johnny, Vašek, Jindra, Vojta, Žabák, Pavouk a Danda.

Pilířem celého programu byla, jak jsem se již zmínil, táborová hra společná pro všechny oddíly v duchu starověkého Egypta. Po vzoru Stargate se tedy zrodila další celotáborová hra, což nám jako vedení skautů poněkud ušetřilo práci. Etapová hra byla dozajista zajímavá, ale její příprava byla namáhavá. Bylo zapotřebí zajistit vše, od etap počínaje po výrobu debenů a kartuše konče. Podílel se na ní prakticky každý člen RR a pomoc přišla i z řad oldskautů. Nakonec vše proběhlo podle plánu a vzhledem k obdivuhodnému maximálnímu nasazení a odvaze některých jedinců v etapách jako Boj s krokodýly, Písečná bouře, Rybaření nebo Karavany si myslím, že si všichni letošní etapovku naplno užili. Šrámů a odřenin bylo dosti, ale to k tomu patří.

V programu skautů samozřejmě nechyběly ani výpravy. Vedle tradičních expedic na Srnčí vrch, sklárny a haldy, kdy jsme si po cestě zahráli vynikající hru Bomba, medvěd, nálet (moc se všem líbila a pro velký úspěch v nejbližší době zopakujeme), jsme i letos naprojektovali velkolepou 65kilometrovou cyklovýpravu a jejím cílem nebylo nic menšího než samotné Klatovy. Na tento podnik jsme ještě neměli dostatečně prověřenou výkonnost našich nejmladších nováčků, a proto jsme je ponechali v táboře a vyrazili jen s těmi staršími ostřílenými vlky. Celkově se výprava velmi vydařila. Kluci šlapali jako hodinky, a tak jsme byli na oběd v Klatovech. Tady jsme si dali rozchod hned nadvakrát. Poprvé na náměstí, které jsme využili především na občerstvení, a podruhé v místním nákupním centru Tesco, kde Vrut bohužel neobjevil pobočku rychlého občerstvení sítě Mc'Donalds, a tak tento rozchod skončil předčasně pro nezájem. Posléze jsme se přesunuli nedaleko za Klatovy, kde jsme využili místní zaplavený lom ke koupaní

a strávili zde velice příjemnou relaxační hodinku, při které si Panda pořídil tetování na břicho. Při zpáteční cestě jsme ještě zvládli z postele vytáhnout nemocného Drobka, ale do tábora jsme se vrátili všichni živi a zdraví.

Dalším velice oblíbeným bodem programu byl softbal. Na merklínské hřiště jsme letos vyrazili celkem dvakrát. Poprvé samostatně a podruhé k velice prestižnímu utkání proti skautkám. Trenérská dvojice Čudla & Čára si byla velice dobře vědoma toho, že skauti do utkání vstupují v roli naprostého outsidera, avšak nedávala na sobě nic znát a svůj celek pozitivně i negativně motivovala. Ovšem hned první směna naznačila, jakým směrem se bude utkání ubírat a s narůstajícími body na straně skautek klesala i trpělivost na straně trenérského dua, které přes stav rozčilení dospělo až do stavu naprosté letargie. Lidově řečeno naši skautíci dostali od holek pěknou „šišku“ a bude třeba změnit tréninkové jednotky, aby se v příštím roce podobné fiasko neopakovalo. Závěrem jak říká Čudla: „Sláva vítězům, hanba poraženým.“☺

Pozadu jsme samozřejmě nebyli ani v plnění skautských dovedností. Z odborek a odborností se letos bohužel nedařilo tak jako loni, a tak jediné ocenění získal Vrut a to odbornost Atletika. Vzhledem k velkému počtu nováčků se dostalo i na plnění Nováčka a právě zde jsem dostal velký impuls k další práci a byl jsem opravdu nadšen z nasazení nových svěřenců, kteří chtěli plnit body Nováčka stůj co stůj, a opravdu se mi už dlouho nestalo, aby mě v každé své volné chvíli k plnění Nováčka doslova nutili. Za to je velice chválím a doufám, že jim toto nadšení a nasazení vydrží i do nadcházejících let, která spolu budeme prožívat. Bohužel ani přes toto nasazení se nám nepodařilo projít všechny oblasti skautských znalostí, které by měl každý skaut na začátku své skautské pouti znát, a proto letos žádný ze skautů nesliboval.

A co dalšího ještě skauti na letošním táboře zažili. Svoji kreativitu a zručnost mohli uplatnit ve výtvarném odpoledni, před návštěvním dnem pak nechybělo oblíbené Stratego. Nechybělo ani celodenní putování plné náročných a záludných úkolů s názvem Cesta Xapatánu. Výlety do Ptenína na koupaliště letos bohužel hrubě ovlivnilo počasí, a tak jsme se ve Pteníně mnohokrát neobjevili. Zařadit si skauti měli možnost na tradiční diskotéce a samozřejmě nechyběly ani táborové ohně, kde se po dlouhé době objevila i scénka v režii skautů. Pochvala. Dalším z bodů programu, který ovšem nebyl příliš vydařeně realizován, byl Výměnný den. Se skautkami jsme se, ač jsme je měli na starost, za tento den příliš nepotkali, ovšem i ta nepatrná část dne byla velice zajímavá, poučná a fajn a dozajista budeme prosazovat zopakování pro příští rok, abychom poznali i další zvyklosti a zajímavosti ze života oddílu skautek.☺

Co tedy říci závěrem. Z mého pohledu byl letošní tábor opět skvělý a neodjíždělo se mi s lehkým srdcem. Avšak jak se říká – všechno hezké jednou končí. Znovu jsme strávili krásných čtrnáct dní v přírodě, přiučili se novým věcem, poznali nové lidi. Doufám, že i vy máte z letošního tábora dobrý pocit a spoustu skvělých zážitků. Nezbyvá mi než poděkovat všem skautům za jejich bezproblémové chování a za fajn dva týdny, které jsem s nimi mohl prožít, ale díky nepatří jen skautům, ale i všem ostatním účastníkům tábora, bez kterých

by prostě tábor nebyl táborem. Na závěr tedy mohu s čistým svědomím říci, že již teď se na vás a na příští tábor těším.

Čára

Tábor Drnovka 2009 – vlčata

Smečka vlků na letošním táboře byla opravdu velmi početná, celkem jí tvořilo sedmnáct vlků. Ale protože nejsme žádní sobci, podělili jsme se o tento počet s oddílem skautů, který naopak posily potřeboval. Hned na začátku tedy pět nejstarších kousků přešlo ke skautům a s nimi i prožilo celý tábor. Ale jak praví klasik:“ to už zase jinde jsme...“.

Ještě než se vrátím zpět ke smečce vlků, je třeba zmínit společný program. Program na letošním táboře byl totiž z velké části pro všechny stejný, hlavně díky etapové hře. Už její velkolepé nedělní zahájení dávalo tušit „že to bude VELKÉ“. Všichni jsme se totiž stali svědky obřadu, při kterém byla

vyvolána mumie (ještě teď mi běhá mráz po zádech když si vzpomenu na její křik). Ta utekla a začala páchat zlo. Úkolem účastníků tábora rozdělených do šesti setanů (družin) bylo mumii opět zničit. Na konci každé z etap vždy nejlepší setan obdržel část starobylé kartaše, díky níž byla mumie při závěrečném rituálu zničena. Než se tak stalo stačila páchat zlo všude kde jen to šlo. Až se člověk podívoval jak je vynalézavá. Tu svázala spacáky do uzle, tu přeházela boty, jindy zas vyměnila zubní pastu v tubě za hořčici. Nešetřila nikoho, takže jsme si po jejím zničení všichni oddychli. Naštěstí všechny setany bojovali co jim síly stačily. Nezalekly se studené vody v Drnovce, krokodýlů, písečné bouře ani jiných nástrah a vše hravě zvládly.

Počasí nám letos moc neprálo (už si ani nevzpomínám, jestli nám vůbec někdy prálo), a za první týden, kterého jsem byl účasten, jsme si spíše než koupání a sluníčka užili bahno a déšť. Přesto jsme vyráželi na výpravy, stavěli domečky, lovili bobříky, plnili odborky a každý večer soutěžili v družinovém souboji skarabů proti kobrám.

Vlčeti Brzdovi se kromě několika odborek podařilo splnit i stříbrnou stopu a nováčci Dvojka, Adam, Kulíšek, Honzík, Jiřík a Marek složili svůj vlčácký slib. Ač většina vlčat byla na táboře poprvé, všichni ho zvládli bez větších problémů a stýskání a myslím, že si ho i pořádně užili.

Koza

Tábor - světlušky

Letošní tábor obydlelo stany světlušek pouze sedm kusů – Žužu, Žabka, Borůvka, Miki, Perníček, Obřík a Ťapka (do tábora Anička). Po prvním táborovém dni jsme se rozloučily s Fouskem a Sušenkou, které od druhého dne už patřily oddílu skautek. Stejně jako ostatní oddíly i světlušky statečně bojovaly proti zlu v etapové hře Egypt a v nejedné etapě překonávaly sebe sama i vlastní síly. Tradičně i letos jsme lovily bobříky - a to s velkými úspěchy. Nejlepší Miki se podařilo splnit

podmínky všech 10 bobříků, a tak získala Zlatého bobříka. Žabka a Žužu uspěly v náročné zkoušce Tři kapky rosy, 1. hvězdu si na kroj připíchlý

Miki, Žabka, a Žužu a většina světlušek našla plavkyni a pouze Miki tábornici. Při celodenní výpravě na hrad Roupov jsme si užily spoustu legrace a našlapaly 18 km. V tee-pee jsme si několikrát uspořádaly speciální prožitkové večerníčky s povídáním o uplynulých zážitcích, trápeních i radostech. Den jsme vítaly různorodými rozcvíčkami, nejednou (asi dvakrát 😊) i v plavkách v Drnovce. Myslím, že si světlušky naplno užily Pohádkový les (tentokrát v režii RR) i ostatní společné akce, např. Cesta Xapatánu, výtvarné odpoledne, Stratego, Safari a především závěrečnou diskotéku. Věřím, že se letošní táborové zážitky světluškám vryjí do paměti a dlouho na ně budou vzpomínat.

Kikina

BEROUNKA 2009

Tak je tu polovina léta a oldskauti, jako téměř každý rok vyrážejí na loď. Jelikož my „starší“ už si rádi užijeme i nějaké to pohodlí, nenecháváme nic náhodě a pouštíme se pro jistotu opět do známých vod Berounky. Počet lodí není nijak oslnivý - celé tři kousky s posádkami Bedlák-Hanka, Martin-Hnída a konečně Šat- s kým? (na to si ještě chvíli počkejte). No prostě žádná bomba. A tak letos, díky vzrůstajícímu počtu invalidů a členů očekávajících narození potomka (mimochoodem, Kulko a Víky, gratulujeme), zavádíme novinku - pozemní jednotky. Ty nás po večerech vždy stíhají v kempech a společně pak za doprovodu dvou kytar halekáme do noci (kytaristům děkujeme za výkony a výdrž).

Tak co, jste zvědavý, koho si to ten Šat vlastně veze v lodi? Jako háčka vyfásnul (k jeho velké spokojenosti) nováčka oldskautů Kikinu, která společně s Haníkem, Kozou a Ježkem rozšířila naše řady na letošním táboře.

Jako loni vyjíždíme od Dolanského mostu, ale k přespání vybíráme kempy Liblín, Ahoj a Bránov. Jen tak pro zajímavost, na Liblíně celou noc bekali „nějací srnci“. Letní počasí nám opravdu přeje, a tak si doslova lebedíme – koupání přímo z lodí, opalování, pravidelná kontrola občerstvovacích stanic a samozřejmě nechybí ani vodácký nápoj. I Kiki po troše počáteční nervozity vypadá, že se jí na vodě zalíbilo. A díky dostatku vody, si to letos opravdu užíváme se vším všudy. Svědčí o tom počet sjetých jezů, stupňů, ale i cvaknutých posádek. Vid', Bedláčku a Šate! Já se jim ovšem nesměji, neboť naše loď zvládla utopit jedny boty i telefon.

V každém případě to byl zážitek a doufáme, že se i Kikině její křest Berounkou líbil, tak jako nám.

Tak příští rok na nějaké vodě zase AHOJ!

Hnída

ČLK MensOpusAmicus 2009

Náš kurz začal dnem 13. 8. 2009 na skautské základně Bílý Orel na Šukačce. První dojmy nebývají hned nejlepší, a tak to podle mě bylo i tentokrát, ale jak jsme se hned první den seznamovali a poznávali, pochybnosti se vytratily a zavládl pravý skautský duch, který se nás držel celý pobyt tam. Každodenní program neměl chybičku.

Začínal rozcvičkou v 7 ráno v plavkách (ne, že by to všem bylo po chuti) na kravských pastvinách, takže občasné uklouznutí po čemsi zapáchajícím už se stávalo normální. Po takovémto krásném probuzení

následoval nástup. Před budovou jsme měli krásnou vlajkoslávu. Problém byl v tom, že my (sucháči nebo bahňáci, jak nás nazývali vodní skauti) jsme neuměli na ni věsit vlajky. To dělalo všem velký problém.

Po nástupu byla snídaně vždy v podobě nějaké dobroty vykouzlené našimi šikovnými kuchařkami. Poté už přicházel na řadu samotný program, ať už přednášky na různá témata, či hry a soutěže, které se vždy vydařily. Abyste nám měli co závidět, nastíním vám pár takových. Tak tedy například olympijské hry, ale ne ledajaké, protože ne všude se vidí disciplíny jako třeba hod sirkou, slalom s koštětem, běh s kufrem, skok s břemenem, hod pytle, lyžování. (Že lyžování není nic neobvyklého? Zkuste si to v létě na trávě s různě dlouhými lyžemi, které mohli používat tak lidé z pravěku.) Zajímavý byl závod formulí na okruhu Fox Hall, který se neobešel bez upadávání kol v podobě lidských bytostí (vlastní zkušenost).

Další aktivitou bylo SAMO. To byla většinou příprava táborových ohňů a úklid základny. Při přednáškách jsme si vyzkoušeli být hospodářem střediska, záhranářem a hasičem, drobet psychologem atd. Program byl opravdu nacpaný, ale když se nějaká ta chvilka našla, vyndal jsem naše táborové zpěvníky z Drnovky a chatou se už rozléhaly tóny Džungle nebo Hlídače krav. Já se Špuntem jsme byli oba v červené družině. To mi docela překvapilo, že nás „nerozsadili“.

Další aktivitou bylo, už tradiční na kurzech MOA, putování. Každý si měl vzít sebou maximálně 10 věcí, přičemž tkaničky, boty a ponožky bylo 6 věcí. A to jsme šli na 2 dny!! Naše skupina šla celkem 32 km. Ve družině s náma bylo ještě 5 lidí. Péťa (Ostravák) byl na Šumavě poprvé, a tak se chtěl na putování vydat bez ponožek v kraťasech a v sandálích. Prý aby ušetřil věci. Tomu jsme se se Špuntem začali hrozně smát. Špunt se slovy: „No tak to jsi asi blázen!“ Ho donutila přezout a převlíct. Po cestě nám děkoval. Ale lidi můžu vám říct, že jsme na tom moc dobře. V ostatních oddílech se zastavují na 15minutovou pauzu po 2 kilometrech. To chtěli zavést ostatní holky i u nás v družině. Toto povstání jsme ale se Špuntem potlačili :D. Když jsme usínali, přišla ke mně holka z Hradce Králové se slovy: „To chodíte u vás pořád takhle rychle??“ Špunt se na ní jen podívala a řekla s úsměvem: „Rychle??“

O kurzu se nedá moc mluvit – ti, co ho zažili, ví, jak je těžké to popsat, a ti z vás, kteří se na něj chystáte, vám poradím jen jedno: Jděte do všeho pohlavě a naplno!!

Každopádně kdo o kurzu uvažuje, tomu ho vřele doporučujeme. Najdete si spoustu nových přátel, nové inspirace a zamyšlení nad samotným skautingem. Teď už jen napsat sloh na téma Skautský duch a v říjnu udělat zkoušky. Tak nám držte palce :-)

Dolín a Špunt

Víkendová akce na Šumavě

Poslední prázdninový víkend začne už každý myslet na školu popř. práci. Na poslední chvíli shání učebnice, sešity nebo se zaobírá otázkou, zda si vybrat ty poslední 3 dny dovolené, a tak jsme se rozhodli, že vyrazíme na Šumavu. V pátek jsme já, Křoví, Rajče, Voko, Čára nastoupili u kašny za krásného počasí do 2 naleštěných sportáků a odevzdali svůj život do rukou dvou profesionálních řidičů Kozy a Čudly. Všichni jsme cestu přežili ve zdraví a za dvě hodiny jsme už stavěli stany a sháněli dříví v kempu Antýgl u Modravy. Sotva jsme přinesli dříví a nastěhovali se do stanů, zčernala obloha a začalo pršet. A tak jsme se sešli v největším stanu (pro 3 osoby), najedli jsme se, nadrobili, zahráli karty a přestalo pršet. Duchapřítomní bratři Čára a tehdy ještě bratr jménem Čudla přikryli nasbírané dříví celtou, a tak jsme si sedli k ohni a začali rušit noční klid v kempu naším „zpěvem“. Ráno bylo v kempu najednou nějak prázdněji (nevíte čím to mohlo být?).

Po vydatné snídani jsme nazuli pohorky a hurá na Luzný. Do Modravy jsme jeli auty a dál po svých. Po starostech s foťákem jsme vylezli z lesa nad Březníkem, kde by věta „Jdeme hledat soušku na táborák“ zněla trochu směšně. Je to tím, že kam až dohlédnete, je samej mrtvej strom (ten červotoč je ale kazisvět). Ale co bylo horší, Luzný byl (podle slov Kozy a Čáry) ZASE v mlze. Po krátké debatě nad talířem zelňačky, jsme se dohodli, že budeme pokračovat dál a doufat v zázrak. Cesta na vrchol ovšem vede asi 2 km dlouhou oklikou po okolních kopcích, aby se nepošlapali nějaké vzácné rostliny, rostoucí na

staré cestě vedoucí přímo. Ti zdatnější z nás poslední úsek výstupu za povzbuzování kolemjdoucích vyběhli. Po snědení vrcholové čokolády se jako zázrakem roztrhly mraky a my se mohli částečně rozhlédnout po krajině (kdyby bylo ještě o trochu lepší počasí, byl by to určitě nádherný výhled, ale alespoň něco). Při cestě dolů jsme se párkrát podívali smrti do očí, když nám ujela noha na kluzkém kameni, ale sešli jsme to

všichni. Když jsme se dole otočili, že se ještě jednou podíváme na zdolaný kopec, tak jsme málem omdleli. Nad Luzným ani mráček, jen modrá obloha. Koza našel pro zlepšení nálady kešku, hodná paní nás vyfotila u Skleněné archy, a tak jsme pokračovali zpět na Březník. Odvážnější šli zážitkovou cestou, divočinou, zkušenější (Koza, Čára, Voko) po asfaltce. Stezka divočinou od rána trochu vyschla, a tak šla projít. Zpět do kempu, kde nás přivítali Prach a Sporták jsme dorazili kolem sedmý. Nyní se vrátím k tomu, proč jsem předtím použil slovní spojení „Tehdy ještě bratr jménem Čudla“. Jak možná víte, Čudla se rozhodl odejít z naší skautské organizace a tuhle akci pojal jako svoje rozloučení, a tak se po výšlapu sbalil a ne jako Čudla, ale jako Martin, odjel. Po rozloučení jsme se najedli (já málem ne, protože ten zapalovač prostě nebyl můj kamarád), pokusili se nasekat a rozřezat strom, co přitáhli Prach a Sporták, ale tou pilou to, ať jsme to zkoušeli jak chtěli, nešlo. Večer jsme zapěli pár písni, ale zima nás brzy zahnala do stanů spát.

Ráno budíček v osm - hurá do Sušice na koloběžky, pro ty z nás, kterým se chtělo dát 350,- Kč opravdu zlatý hřeb akce. V Offparku v Sušici jsme si totiž objednali sjezd Svatoboru (kopec nad Sušicí) na koloběžkách. Příjemný pan řidič nás vyvezl na Svatobor, tam jsme si nasadili helmy, chrániče a někteří ochranné brýle a tradá dolů. Sjezd to byl opravdu výborný (Prý se dá jet i 70km/h a koloběžka to vydrží). Po hodině jsme se vrátili na parkoviště k autům plni krásných dojmů . Zbytek cesty proběhl v klidu a do Přeštic jsme se vrátili, k velké spokojenosti Rajčete a i mojí, před začátkem Velké ceny Belgie.

Panda

Čištění Úhlavy

V neděli 7.6. 2009 proběhla v přeštické loděnici ekologická akce „Vyčistěme si Úhlavu, náš zdroj pitné vody!“ Hlavním organizátorem byla společnost ENVIC, občanské sdružení a KČT Úhlava. Naše středisko výzvu zúčastnit se této akce přijalo a v počtu 7 kusů jsme

reprezentovali skautskou část dobrovolníků. Šat, Viki, Rajče, Ježa, Johnny, Kája a já jsme dostali za úkol vyčistit úsek od loděnice k Lužanům a zpět po obou březích. Mimo nás se této akce zúčastnilo kolem 30 aktivních sběračů - hlavně přeštických vodáků. Coby dobrovolníci jsme obdrželi rukavice, pytle a upomínkovou placku. Pro všechny bylo připraveno po celý den občerstvení. Náš úsek jsme zvládli vysbírat do oběda a naplnili jsme asi 3 pytle rozmanitým odpadem. Občerstvili jsme se netradiční vegetariánskou grilovačkou – grilovaná zelenina a sojové maso bylo překvapivě fakt chutný. Rozloučili jsme se s organizátory a s dobrým pocitem vyrazili k domovu.

Kikina

SVOJSÍKŮV ZÁVOD V PŘEŠTICÍCH

Vstávala jsem v 7:30, abych to všechno stihla, protože jsme měly být u klubovny v 8:00 hodin. Já to stíham v pohodě, když to mam ani né 100 metrů od domova. V osm hodin jsme se sešly u klubovny a hned jsme čekaly na Berušku, která opět přišla pozdě. Konečně jsme mohly vyrazit asi na 3 km dlouhou cestu do Obecňáku. Cesta utíkala rychle, protože jsme řešily, jakou barvu budou mít naše trička na táboře. Dorazily jsme na místo u Svaté Trojice a překvapivě tam bylo občerstvení, což jsme my předem nevěděly. Byly jsme tam první, tak jsme měly dost času na hraní her, které nás moc bavily. Pak už konečně dorazily všechny hlídky (6 dívčích a asi 5 chlapeckých) a začal nástup. Po nástupu jsme si losovaly startovní číslo, měly jsme trojku, přesně podle našich představ, ani první, ani poslední. V půl jedenáctý jsme se šly připravit na start a po chvíli nás Šatovo „ted“ hnalo k prvnímu stanovišti, kde bylo všechno fajn. Při závodu se nám některé disciplíny povedly a některé ne, ale náladu nám zvedl náš čas na trati, který byl perfektní, až na to, že v bodování nehrál roli. Celkem jsme absolvovaly 12 stanovišť. Po doběhu poslední hlídka přišel na řadu nástup. Šesté místo-strnuly jsme a pak jsme si oddechly, že to nejsme my. Nakonec jsme byly pátý, ale to nevadí, protože jsme si závod pořádně užily. A hrozně dík všem, kdo se mnou běžely a taky Skřítkovi.

Pavouček

Spaní v klubovně 23.-24.5.2009

V pátek k večeru pobíhaly skautky ke schránkám a zpátky, čekaly totiž dopis. A co v něm vlastně bylo? To zjistily až následujícího dne v 17.00 u svaté Anny. Dopis obsahoval spoustu malých dopísků a taky pokyny, jak putovat pomotaným světem pohádek, kde se třeba králíkům rozbil létající klobouk a proto musí jet autobusem, kde hrníček nevaří a kaše nebude, je třeba uvařit si vejce a jeden Jeníček světýlko nevidí a tak na strom musí šplhat všichni..... A to všechno na vlastní pěst a samy. Indiánka cestu okomentovala takto: We were happy. V klubovně jsme pak už společně plnily bod do nováčkovské zkoušky-založení skautingu. Hrály drsnou šátkovanou a hru, která si získala velikou oblibu pípí-uá. V přátelském kruhu za svitu svíčky jsme si daly malý dáreček, ale jaký-to je tajný, to ví jenom skautky a neřeknou. Před usnutím jsme ještě koukly film Díry a spaly a spaly a dobře se nám spalo. Ráno byla rozvička při hudbě, taková masážní a relaxační. V půl desáté se uzamkly dveře klubovny a všechny se rozešly domů.

Skřítek

Výprava na Černou skálu

27.6.2009 se konala výprava skautek, né že by jich přišlo hodně, skóre skautky: vedení bylo 4:3. Vydaly jsme se směr Zálesí a aby to nebyla nuda, občas jsme skočily do křoví, za chvíli zas do obilí nebo do strouhy-no jasně hrála se počítaná. V Zálesí na kolotoči jsme zjistily s kým Voko pojedou na dovolenou-ne doopravdy, to je taky hra. K poledni jsme konečně dorazily na Skálu, značně unavené, né snad těmi pár kilometry, ale příšerným vedrem, které se zčistajasna změnilo v prudký liják zrovna tehdy, když na ohni visely kotlíky se špagetami, který fakt už budou a všechny skautky prchnou schovat se do místních skalních převisů a špagety nechají svému osudu. Nakonec

byly dobrý,i když měkčí...Cestou zpátky jsme stihly ještě pár her;v klubovně byl za odměnu malý odpočinek,ještě sirkovaná a nemocná ZOO a to byl konec.

Skřítek

Jak se Jágrík dostal z Českého krasu do Českého ráje, aneb Velikonoční vandr 2009

Už je to více než dva roky, kdy jsem poprvé okusil chuť velikonočního vandrování. Těm třem dnům stráveným v Českém ráji se jen stěží něco vyrovná, ale mělo by být naší snahou tyto prožitky překonávat, nebo se k nim alespoň blížit. Čas loňských Velikonoc bohužel nebyl naplněn vandrem, poněvadž nebyli lidi. Já, Koza a Rajče jsme trávili svátky ve Francii sjížděním zasněžených plání na jednom prkně (ti slabší (Rajče) raději na dvou), Kamil s Yetti úspěšně končili devítiměsíční období březosti a Šat s Bedlákem (hlavní tahouni vandru 2007) sami nejeli.

Bylo jasné, že další Velikonoce nesmíme propásnout. Všechno nám hrálo do karet - Alpy se konaly v jiném termínu, Kamil s Yetti odrodili, Šat s Bedlákem by nejeli sami dva a navíc se naše roverská rodina rozrostla o další členy, kteří projevovali o účast zájem. A tak Rajče od Vánoc přesvědčoval a verboval potenciální účastníky. Jako letošní cíl, jsme se shodli na oblasti Českého krasu (dalšími možnostmi byly Brdy a Novohradské hory). Avšak čím víc se odjezd blížil, tím víc lidí svoji neúčast potvrdovalo. Přiznám se, že i já podlehl skepsi, a pomalu se smiřoval s dalšími Velikonocemi bez vandru. Rajčeti jsem dal ultimátum – pokud nás bude méně než pět, tak nejedu. V tu chvíli se Rajče projevil jako schopný organizátor a dokázal zlanřit nicnetušící rovery juniory Pandu, Jágra, Voko, Zvěda, Sportáka a Křovího. Navrch k tomu přislíbil také účast Maliny a její švihovské kamarádky. Zkrátka lidí přehršle. Když k tomu připočítám mojí Martinu, která se měla připojit v sobotu ráno, mohli jsme mít strach, že nás budou rozhánět na nádraží ozbrojené složky jako nepovolené shromáždění.

Sraz ve čtvrtek 9. dubna v odpoledních hodinách na nádraží v Plzni, abychom stihli vlak na Prahu kolem čtvrté hodiny. Na informační tabuli zjišťuji, že vlak od Klatov nabírá zpoždění. Během dvaceti minut je jasné, že

„vlak na Prahu kolem čtvrté hodiny“ určitě odjede, ale bez nás. Nebudu Vás napínat, po asi půlhodinovém čekání se z „vlaků od Klatov“ vyvalil onen dav vandručtivých osob. Jmenovitě Rajče, Jágr, Panda a bratrské duo Sporták & Křoví. Všem ostatním do toho samozřejmě něco vlezlo. Nálada ale byla od počátku dobrá, na nádraží jsme pojedli zelné placky a počkali si na „vlak na Prahu kolem šesté hodiny.“ Cesta do Berouna (naší výstupní stanice) utekla jako voda, všichni jsme spokojeně seděli i s batožinou v jednom kupíčku a hráli karty.

V Berouně na nádraží jsme nahodili bágly na záda a vydali se po zelené značce přes Jarov (s westernovým lokálem, kde se měl konat v sobotu country bál – škoda, že ne už ve čtvrtek) až do obrovského lomu asi 2 km za

Jarovem. Tam jsme měli naplánovanou první noc. Bohužel po zjištění, že lom s malebným jezírkem na dně si už vybrali jiní návštěvníci, museli jsme se přemístit o dvě stě metrů dále a o padesát metrů výše na pěknou terasu zhruba uprostřed celkové výšky lomu (poznámka pro starostlivé rodiče: nic se nemohlo stát – když mluvím o terase, mám na mysli schod po celém obvodu

lomu, široký třicet metrů). Schování mezi borovicemi jsme našli ideální plácek a po vyčištění od šišek, kamenů a klacíků jsme začali stavět stany a hledat dříví na oheň. Během stavění stanů se projeví zkušenosti a léta praxe, když jsme náš stan s Rajčetem postavili během několika minut, zatímco junioři se ještě dohadovali jak se to vlastně staví. Na druhou stranu žádný učený z nebe nespádl a nutno říct, že matka moudrosti (opakování) udělala své a čas stavění se každý večer výrazně krátil (poslední večer dokonce stan nestavěli vůbec).

Ke stanům si dovolím malou vsuvku – byli jsme vybaveni dvěma střediskovými Hannahy, přičemž v plánu bylo následující obsazení: Křoví,

Sporták, Panda, Jágr ve větším stanu pro 3 – 4 lidi a menší stan s oficiálním údajem pro 2 – 3 lidi já, Martina, Rajče. Ovšem první noc po nastěhování jsme s Rajčetem zjistili, že se tam stěží vejde dva, natož pak ještě Martina. Ale jsme lidé přizpůsobiví a relativně v pohodě jsme se zmáčkli, ba dokonce i vyspali.

Zpátky k vypravování. Stany stály, oheň hořel, my

byli najezení, došlo i na zpěv (bohužel bez kytary – to jediné opravdu chybělo) a my se sedíce u ohně kochali krásným výhledem na Králův Dvůr (předměstí Berouna). Po půlnoci jsme spokojeně zalehli a těšili se na druhý den.

Teprve v noci jsem pochopil, že výběr místa k přespaní nebyl zrovna ideální. A to ze dvou důvodů – za prvé auta jezdí i v noci a za druhé letadla létají i v noci. Zkrátka a dobře kilometr od nás byla dálnice, která celou noc monotónně hučela, perfektně doplňovaná pravidelným rachotem letadel nalétávajícími na přistání necelý kilometr nad námi. Když k tomu připočteme mojí přirozenou stařeckou nespavost, nedá se o noci strávené spánkem příliš hovořit. Ještě že je ve čtyři ráno už světlo...

Druhý den ráno nás přivítalo sluníčko a dal se čekat opravdu pěkný den. Zapařená tropika stanů jsme rozvěsili po borovicích, nasnídali se, uklidili po sobě a vyrazili hledat zelenou značku, která nás měla dovést kolem Suchomastské nádrže ke Koněpruským jeskyním. Jenže z lomu se nedá vylézt kudy by si člověk přál, tak jsme museli jakousi hlavní branou, kde jsme míjeli těžkou techniku a nákladní auta. Trošku jsme se zorientovali a zamířili na nejbližší kopec. Nahoře jsme rozložili mapu, Jágr vytáhl svojí buzolu se slovy: „Chci se s ní naučit a vím, že N je sever,“ ji předal Rajčeti. Ten během chvilky rozpoznal Bítov před námi a za Bítovem i Koněprusy. Vše jako na dlani. Rovnou určil i cestu (samozřejmě přímo a nejkratší) a mohli jsme vyrazit. Cesta vedla přes bezy, trnky, angrešty, srstky a jiné Zdenky, na kterých člověk nechával kusy oblečení i batohů a mezi kterými Rajče nadšeně vykřikoval, že tudy to půjde. Konečně se před námi otevřela louka, z posledního křoví vylezl naposled poslední Křoví a za ním už jen šňůry od tropika, které měl podivně připnuté na batohu (prý se tam nevešlo). Vlastně celý způsob balení Křovákova batohu byl vsutku podivný. Na docela velké krosně měl navěšené zmuchlané tropiko, v potrhané igelitce srolovanou karimatku s dekou a dole se mu houpal spacák. Pod tíhou toho všeho se Křoví trošku ztrácel. Rajče to dokonale vystihl jedním slovem – cirkus. Od té doby jsme tomu žlutému batohu jinak neřekli.

Takže po obrání trnů jsme prošli Bítovem a po silnici došli až ke Koněpruským jeskyním. V kiosku jsme si dali klobásu, koupili si lístky k prohlídce (Rajče zde využil svůj průkaz speleologa a měl vstup zdarma), zatímco Křoví s Jágreem pohlídali batohy. Prohlídka zajímavá, viděli jsme kostru opičáků, nebo nosorožců, našli středověkou penězokazeckou dílnu a vymrzlí vylezli zpět na povrch zemský.

U kiosku jsme vyzvedli batohy a pokračovali dál po žluté a zelené značce kolem lomu Kobyla. Naším cílem byla obec Liteň, kde jsme se chtěli utábořit. Vcelku nudnou cestu jsme si osvěžili mírným zakufrováním, kdy jsme místo Vinařic (východ), nabrali směr západní, poté směr kolmý ze srázu dolů (někteří podcenili sklon svahu a sklouzli se po zadku) přímo do přírodní rezervace Suchomastský potok. Potok jsme přebrodili, já doběhl do vesnice přes pole zjistit, kde vlastně jsme a kudy dál. Vesnice opravdu nenesla jméno Vinařice, nýbrž Suchomasty (pochopitelně ležela na druhé straně mapy než jsme chtěli být), tak jsme nabrali správný kurz a razili si v horku cestu do Vinařic po silnici. Ve vinařické hospodě jsme doplnili vodu a za vesnicí pod kopcem Mramor jsme si uvařili oběd. Někteří líně polehávali a pospávali v trávě a už se nikam jít nechtělo. Ale museli jsme dojít k Litni, abychom to měli kousek do Karlštejna, kde jsme druhý den měli vyzvednout na nádraží Martinu. Plán byl následující – dojít za Liteň, postavit stany, vrátit se do Litně, shlédnout v televizi finálové utkání play off hokejové extraligy a pomoci tak Karlovým Varům porazit Slavii.

Jenže do Litně jsme dorazili když už běžela první třetina, tak jsme v nejbližší hospodě obsadili stůl a před plátnem se jali povzbuzovat Vary. Drobet jsme ale pozapomněli, že už jsme v kraji Středočeském, tudíž zdejší budou spíše příznivci pražského týmu. Naštěstí všichni místní rodáci byli rozumní a po zápase jsme se přiznali, že jsme z Plzně (no a cоóó), rozloučili se s místními fanoušky a za tmy vyrazili hledat místo k táboření. Předem jsme měli vytipovanou hráz rybníku Obora asi dva kilometry za Litní. Z rybníka a případného ranního osvěžení se ale vyklubal slušný bahňák plný žab, které nám vyhrávaly celou noc. S Rajčetem jsme postavili stan, vlezli do spacáků, zatímco obyvatelé druhého stanu se prali se stavbou ještě slušnou chvíli. Nakonec zjistili, že Jágr asi ztratil kolíky, takže přehodili tropiko a šli spát.

Ráno jsem se probudil na prázdné karimatce, které příliš nesvědčily cesty necesty přes trnité keře. Díru jsem naštěstí našel a s rozhodnutím zalepit ji během čekání na karlštejnském nádraží zabalil a připnul na krosnu. Po snídani našel Jágr v krosně ztracené kolíky, všichni jsme si zabalili batohy (Křoví svůj cirkus) a po zelené jsme si to šinuli až na Karlštejn. Zde jsem měl v plánu se umýt v Berounce, protože počasí tomu více než přálo. Nakonec se k mytí v řece přidal jen Panda, ostatní radši čekali na Martinu na nádraží. V kempu se platilo už za vstup, tak jsme každý přispěli dvaceti korunou na rozvoj cestovního ruchu a na břehu rozbalili věci. Po chvíli se k nám přidal Sporták, ovšem o nějakém placení na vstupu do kempu neměl ani potuchy a

vrátný ho nechal bez povšimnutí projít. Radost z ušetřeného penízu mu málem překazila policejní hlídka, o které jsme si mysleli, že jde kontrolovat zaplacení vstupného. Nakonec se ale přišli podle svých slov podívat na „blázny co teď lezou do řeky.“ Řeka opravdu neměla těch stupňů mnoho, ale podpoření Sportákovým postrčením jsme tam vlezli a zaplavali. Nakonec se umyl i Sporták (během Sportákova váhání se mu policista nabídl, že může pomoci s rozhodnutím, přičemž si významně poklepal na pouzdro s pistolí). Já mezitím zalepil karimatku, sbalili jsme se, u mostu přes Berounku počkali na zbytek lidí obohacený o Martinu a vyrazili k hradu Karlštejn.

Už cesta k hradu se mi více než znechutila. Spíš než cesta na hrad jsem si myslel, že jsem na promenádě někde v Bibione, kde stánkaři nabízejí kdejakou veteš. Pod Karlštejnem jsme nechali batohy, které opět hlídači Křoví s Jágríkem nespustili z očí, vyšlápli si na hrad, shlédli na údolí Berounky z hradeb a opět slezli dolů. Opravdu mě náš nejznámější hrad příliš nenadchl.

V podhradí jsme plánovali doplnit zásoby vody, což se nám napotřetí v té samé hospodě podařilo, i přes neochotu obsluhy. Další důvod proč co nejrychleji opustit tento zvěřinec. Ještěže jsme s sebou měli Rajče, který nás

vedl rovnou na Malou Ameriku, Velkou Ameriku a Mexiko. Po cestě jsme potkali skutečného trempa, který měl vynikající náladu už v jednu hodinu po poledni. Na nohou kanady, vojenskou košili, u pasu dýku a bič, na batohu lano se nám jal vypravovat, kterak se ochránáři snažili zábranami a ostnatými dráty znepřístupnit Ameriku, ale že se to dá podlézt bahnem. Moc jsem mu nerozuměl, akorát jsem pochopil, že v bahně si máme pod sebe dát noviny. Radši jsme se rozloučili a pokračovali. Do obou Amerik se nám vlézt podařilo i bez papíru pod sebou (Malá je přístupná běžně, do té Velké jsou opravdu cesty zahrazeny a jištěny ostnatým drátem, ale dá se to). Dole ve Velké Americe mě trochu překvapila jeskyně plná odpadků. Asi je lepší, že je Amerika nepřístupná...

Radši jsme s Rajčetem vylezli zpátky, něco málo pojedli a vydali se dál, protože nás čekala ještě dlouhá cesta do Solvayových lomů (to je ten pán, co vyrobil sodu ze soli svým (solvayovým) způsobem), kde jsme měli v plánu strávit noc. Cesta vedla malebným údolím, listnatým lesem, vinoucí se podél skorovyschlého Bubovického potoka, jehož dominanta – Bubovické vodopády vlivem nedostatku vody příliš nefungovala. K večeru jsme dorazili do Solvayových lomů, kde jsme začali hledat místo k táboření. Nakonec jsme našli zapadlý lomeček i s ohništěm. Rozbalili stany, rozdělali oheň, najedli se a já se Sportákem jsme šli do nedalekých Bubovic pro vodu. V místní hospodě byli daleko přívětivější než v podhradí Karlštejnu a ochotně nám napustili vodu do pytlů i lahví. Slušně jsme poděkovali a s těžkým batohem vyrazili zpět.

Mezitím v lomečku u ohně se už vesele zpívalo (jen ta kytara pořád chyběla) a povídalo. Spát jsme šli docela pozdě, přičemž Jágr, Křoví a Sporták zůstali spát u ohně.

Ráno jsme po sobě uklidili, vysušili stany, já opět marně hledal díru v karimatce (památka po trnitém křoví u Mexika), Křovímu jsme sbalili cirkus do podoby batohu, aby nedělal ostudu a vyrazili k Svatému Janu pod Skalou. V této vesničce s kostelíkem nám Martina pohlídala batohy a my nalehko vyšlápli až nahoru na skálu s křížem. Výhled byl odsud úchvatný, ale ze stometrového srázu jsme měli patřičný respekt. Požádali jsme turisticky založenou rodinku o vrcholové foto u kříže a vrátili se do vesnice. Ze Svatého Jana jsme si to štrádovali po žluté k Berounce a stále dál po proudu Berounky až do Srbska. Pěkné počasí vyhnalo ven spoustu lidí, takže cesta při Berounce připomínala promenádu plnou cyklistů, turistů, horolezců, kočárků, bicyklů a nevím čím vším ještě. V Srbsku jsme překročili řeku a kráčeli proti proudu až

k dnešnímu cíli – Tetínu. Program byl opět jasný – další finálové utkání v ledním hokeji. Tentokrát už Vary vyhrály a titul získaly. Během přestávky mezi třetinami jsme šli se Sportákem obhlédnout okolí Tetína a najít místo na spaní. Nakonec se nám podařilo najít pěkný rovný plácek vedle (asi) vodárny, s okouzlujícím výhledem na Tetín. Sem jsme již za tmy všechny dovedli, ale protože bylo teplo a ostatním se zalíbilo spaní pod širákem, tak jsme spali ve stanu jen já s Martinou a zbytek byl vyskládán jeden vedle druhého jako housenky venku.

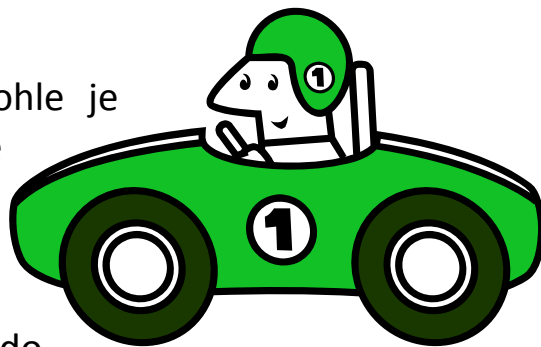
Poslední ráno jsme se nasnídali, sbalili stan a mokré spacáky s tím, že už to doma nějak usušíme (já doma definitivně zalepil poslední dvě díry na karimatce), sestoupili do Tetína a nejkratší cestou zamířili do Berouna na nádraží, tedy tam, kde jsme svůj vandr také začali. Cestou jsme nezapomněli na staré zvyky a tradice a vyšupali Martinu alespoň bezovým klackem. V Berouně nás Rajče vytáhl narychlo do centra, kde nám ukázal kudy jel Berounku a kvapem zpátky na nádraží. Ve vlaku došlo opět na karty a začali jsme zároveň spřádat plány, jak jeden květnový víkend vyrazíme na kratší vandr do Brd. To se nakonec neuskutečnilo, ale pevně věřím, že příští Velikonoce budou opět spojeny s vandrem. Ještě sice nevíme kde, ale víme, že nás bude hodně. Takže 1. dubna 2010 se uvidíme na nádraží!

Prach

Dovětek k původu nadpisu: To Jágr asi druhý den psal domů o tom, jak je krásně v Českém ráji a až potom jsme ho museli upřesnit, že jsme v Českém krasu.

Relí Monte Libušín

Dvanáct a půl hodiny, 4x4 VRC, tohle je název jedné drsnější akce, na kterou jsme jako RR vyrazili koncem dubna. Původní počet přihlášených byl 8, ale nakonec jsme vyrazili jen čtyři (Já+Prach, Jágr+Zvěd). Autíkem jsme se dopravili v pátek večír do

Libušína, zahájení bylo až v devět hodin, využili jsme časový náskok a navštívili největší sraz rytířů v ČR.

Zahájení proběhlo dle plánu, zúčastnilo se cca 24 dvojic. Večer nás ještě čekala noční Mafiánská hra, kterou jsme asi nevyhráli, ušli jsme při ní přes 15km a skončili ve dvě ráno. Hurá na kutě, všichni jsme si mysleli, jak se vyspinkáme, ale ouha. V půl páté (kdo neumí počítat za 2,5hodiny) nás probudila včelka Mája (myslím, že v anglickém podání), pouhých 15 minut na sbalení, šátky na oči a hurá do akce. Naházeli nás do autobusu, asi tak hodinu jsme jeli, drobet jsem klímbal. Závodů začínají: „všichni si sundají šátek - teď“, rychlý výstup z busu a hurá na kopec na rozhlednu Děd. Výběh na rozhlednu, dostáváme mapu se zakreslením 9 stanovišť. Na cestu dostáváme tři úkoly (vodovkami musíme nakreslit znak závodu, zjistit asi tak 15 zkratek a igelit. pytlík s vodou ve kterém plave rybička) . Rychle se orientujeme a zjišťujeme, že jsme asi 4,5km od Berouna. Nabíráme kurz Nižbor, cestou necestou. V Nižboru u mostu objevujeme stanoviště. Úkol zní: na skládačce projet danou trať, kolo nic moc, jsem zvyklej na jinou ligu, ale jde to celkem bez problémů. Vyrážíme po červené na další stanoviště, řešíme strategii, zavrhuje jedno stanoviště, zašli bychom si asi 14km. Cestou snídáme, sluníčko začíná nabírat na síle. Povídáme a baštíme a náhle se za zatáčkou ozve HAHAHA (kdo zná Jágra tak si to představí), jednohlasně vykřikujeme s Prachem „JÁGR“. A už jsou tady, kluci ušatí. Pokračujeme chvíli společně, pak se trháme. Nacházíme další stanoviště, musíme vyběhnou prudký kopec s haupnou od auta, na který neseme fotbalový míč. Nu, rychlost jsme měli dobrou, jenže třikrát nám to spadlo. Mezitím dorazil i Jágrík se Zvědem, těm se taky moc nezadařilo, jak dopadli nevím, pokračovali jsme dále. Před dalším stanovištěm jsme si vytelefonovali 15zkratek, mezitím nás stačili předběhnout vítězové letošního závodu. Dorážíme na kopec jménem Vysoký vrch. Před námi jsou dvě hlídky, jedna z nich je Jágr se Zvědem (kancí nás předběhli), takže čekáme, až na nás dojde řada. Jágr se Zvědem jsou s tímhle úkolem rychle hotovi, nebo spíš vyhozeni bez bodu. Přicházíme na řadu, zdravověda, ošetřujeme oběť pádu z věže. Nu, divné hodnocení, přesto si odnášíme čtyři body z možných deseti, je to tak. Cestou necestou, lesem nelesem, polem nepolem, šlapeme si to na další stanoviště, což je bonusové-za dvojnásobek bodů. Paráda. Čeká nás jízda na kolečkovém křesle, do kopce, do zatáčky, zacouvat. Po zdolání tohoto úkolu, nevíme moc kudy dál. Odebíráme se do restaurantu na škvarkovou placku. Je čas oběda. Na mapě vybíráme drsnou terénní cestu, stoupání do stráně, přes chatovou oblast a

dále při potoce směrem na Unhošť, tam nás čeká další disciplína. Záchrana tonoucího na nafukovací kánoi. Získáváme plný počet bodů. Začíná mi kulhat koleno, pan doktor Prach mi ho obvazuje a přehodnocujeme strategii. Vynecháváme další stanoviště. Jdeme teď po poli pod drátama a dále po modré do Kladna. Dorážíme tam asi v půl šesté. Místo na mapě je zadáno na sportovním stadionu. Čekají nás tu lanové překážky. Před námi je ještě několik hlídek, včetně našich kamarádů Jágříka a Zvěda, kteří vynechali asi další dvě stanoviště. Malujeme tedy vodovkami znak RML. Nu, jsme na řadě a hurá do toho, Prach má strach z výšek, tento úkol je druhý a poslední bonusový. Nutím ho tedy jít do extrému, daří se mi to, vylézáme až na horu (cca 12m). Drsný, ale zvládli jsme to. Nu, času už moc nezbyvá, spojujeme team s dívčí skupinou (dvě Evy z Ráje). Běžíme na další stanoviště, v koleni mi cvaká, ani mazání mi už nepomůže. Na poslední úkol dorážíme tak tři minuty před uzavřením stanoviště. Motokárová dráha, docela parádní, máme za úkol odjet deset kol za deset minut, pohodička. S holkama vyrážíme směr cíl, cestou se ještě spojujeme s rukama, co vyhráli Tři vrchy (hustáci). Takže hurá do cíle, končíme asi tak v půl deváté večír. K večeři za odměnu dostáváme vynikající guláš od pořadatelů, sprcha, odpočinek. Vyrážíme ještě omrknout bujaré veselí rytířů. Kolem 23. hodiny je vyhodnocení. Jágřík se Zvědem končí na 17. místě, já s Prachem překvapivě na místě 8. Nu a jelikož už je hafo hodin a naše těla jsou brutálně utahaná, jdeme spinkat, je už půl druhé. Ráno už nezbyvá nic jiného, než se rozloučit a vyrazit směr domov. Tuto akci hodnotím, jako velice kvalitní. Příští rok si to s Prachem určitě zopakujeme a doufám, že nás pojede pořádná banda. Vidíte Roveři a Rangers !!!

Rajče

Květinový den

13.5.2009 se konal 13. ročník celonárodní veřejné sbírky Květinový den. Sbírkou pořádá Liga proti rakovině Praha, vybrané peníze putují na boj proti rakovině - na nádorovou prevenci, zlepšení kvality života onkologických pacientů, podporu onkologické výchovy, výzkumu a vybavení onkologických center. Jako vždy se pěti pokladniček chopili skauti, skautky a RR. Letos se jim podařilo prodat 1 098 květin za celkovou cenu 24 933 Kč.

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Rajče(vlčata), Haník(RR), Kiki(světlušky), Sova(skautky), Šat(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 237, Přeštice 33401, goat22@seznam.cz

uzávěrka: 31.8.2009 **vyšlo:** 10.9.2009 **neprodejné**